

да занесе подаръкъ на учителя и сетнѣ да си купи *Октоихъ* (Осмогласникъ черковенъ), подиръ него минаваше въ *Псалтиря*, а най-сетнѣ съ свършването на курса начинаше да чете и съ гласъ да учи Апостола, и такъвзи ученикъ се считаше единъ отъ свършившиятъ вече курса, и като знаеше и четритѣхъ дѣйствиа отъ Аритметиката, той се сравняваше съ Математикитѣ вече, като прибавите при тѣзи и черковното пѣние. Анастасиматарионъ (въскръстника), Автологията (цвѣтосъбранието) съ херувика, причастници и други черковни пѣния, и се считаше поне мѣжду ученицитѣ отъ най-ученитѣ въ града си. Такъвзи курсъ помнѣ, че бѣхъ свършилъ и азъ въ Сливенъ безъ псалтиката отъ 1832—1834 год., когато зе да се раздава слухъ, че е дошло въ Сливенъ по-високо учение съ новия учител Котленина, Ганчя (Гавриилъ Кръстевичъ), който може да е билъ тогава на възраст 22—23 годишенъ съ котленски потури, абичка и калпаче, младъ и живъ момъкъ съ еллиниката си и псалтикията. Той бѣше се училъ въ Карлово при даскалъ Райна Жеравнина, който изпърво билъ ученикъ при баща ми въ Сливенъ, а сетнѣ е отишелъ въ Букурещъ и е изучилъ Стария гречески езикъ и черковното пѣние. Помнѣ, че майка ми е разказвала за по-възрастнитѣ бащини ми ученици, които отъ сетнѣ станжли попове и пѣвци и пр. че били попъ Юрданъ попъ Димитровъ, нашъ роднина, (който като учителствувахъ въ Сливенъ на 1859 до 1862 г. ми разказваше, че, като билъ бащинъ ми ученикъ, ме е носялъ на ржцѣ и ме бавялъ въ най-малката ми възраст, и той въ 1828, когато Руссия прѣвзе Сливена, е билъ отъ най-голѣмитѣ панти и страшенъ мъчителъ, на останжилитѣ въ Сливенъ турци, както и Хаджи Александрия и проч. попъ Тодоръ, сжщо мой роднина, и той не билъ по-долу отъ попъ Юрдана). Даскалъ Еню пѣвеца, Даскалъ Ставраки, слѣпшия пѣвецъ Хаджи Хараламбо и проч. и проч. Тойзи Райно е,